

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

4:de årg.

Den 3 Maj 1903.

N:o 31

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Lars Herman Tingsten* (med 1 porträtt). *Fältrusad hästgardist* (med 1 illustr.) *Vårbild från Halmstad* (med 1 illustr.). *Prinsessan af Panna. För HVAR 8 DAG af Mustafa* (med 3 illustr.). *Simson och Delila* (med 1 ill.). *Från hästutställningen i Stockholm* (med 3 illustr.). *Finske män. III* (med 2 illustr.). *Presidenten Loubet i Algier* (med 3 ill.). *Eton College* (med 4 ill.). *Kejsarinnan Elisabeths staty* (med 2 ill.). *Halmstads nya brandstation* (med 2 ill.) *Veckans porträttgalleri* (med 29 porträtt). *Hundraårsutställningen i Karlstad* (med 3 illustrationer). *Göteborgs Sjukhem* (med 2 illustrationer).

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1903

HVAR 8 DAGS FOTOGRAF I STILM.

Klubb: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Skånska

ÖFVERSTELÖJTNANT L. H. TINGSTEN.

LARS HERMAN TINGSTEN.

Den man, hvars porträtt pryder första sidan af dagens nummer, är en af svenska arméns märkesmän. Hans namn torde icke heller vara obekant för de numera, dess bättre, allt vidsträcktare kretsar, som hysa verkligt intresse för vårt försvarsväsende, och särskildt af vår officerskår är han helt visst känd och erkänd som en af de i sitt kall främste.

LARS HERMAN TINGSTEN är född 1857 och började 1876 sin militära bana som volontär vid Kalmars regemente. Vid sin officersbefordran förflyttades han till Helsinges regemente och därifrån 1886 till generalstabens. Redan dessförinnan hade Tingsten börjat den militära lärareverksamhet, genom hvilken han så hög grad gjort sig förtjänt om svenska arméns officersutbildning, i det han redan 1884 förordnades till extra lärare i krigskonst vid krigsskolan å Karlberg. Som nyutnämnd generalstabsofficer öfvertog han förste lärarebefattningen i samma ämne, i hvilken han kvarstod till 1892. Året dessförinnan hade han fästats vid krigshögskolan som lärare i generalstabstjänst, ett af hufvudämnen vid denna vår viktigaste militära bildningsanstalt, och verkade som sådan till år 1900 för att slutligen sistlidne höst utnämnas till chef för nämnda högskola. Sådana äro de yttre dragen af öfverstelöjtnant Tingstens insats i officersutbildningsarbetet. Generation efter generation af officersaspiranter har under hans kraftiga och kunskapsrika ledning inhämtat de första grunderna af krigets svåra konst, kurs efter kurs vid krigshögskolan har han sökt att föra vidare till kunskap i den högre truppföringskonsten, sökt att uppfostra till den orädda och målmedvetna initiativkraft, som främst satt sin prägel på hans egen personlighet. Initiativ är, enligt ett skämtsamt yttrande, som ej saknar sin udd af allvar, »någonting som i alla reglementen och instruktioner på det varmaste anbefalles, men som, där det någon gång förekommer, på det eftertryckligaste bestraffas». Ingen har emellertid så som Lars Herman Tingsten förstått att häfda rätten

till initiativ och att hos sina lärjungar väcka kraften därtill — och därför är det också honom man till en del har att tacka för de lifgivande impulser till fördomsfritt framåtskridande och den sträfvan »vortwärts», som synes göra sig gällande hos mången bland de relativt unga i officerskåren, bland dem, som framtiden hörer till.

Vid sidan af sin lärareverksamhet har öfverstelöjtnant Tingsten, förutom den rent militära tjänstgöringen i mer eller mindre maktpåliggande befattningar, på grund af sin ovanliga arbetsförmåga och sina gedigna kunskaper tagits i anspråk som sekreterare eller ledamot i en stor del af de kommittéer, som under de senaste 10—12 åren nedsatts för utredande af militära frågor. Fera af våra gällande reglementen och instruktioner hafva tillkommit under Tingstens ledning eller medverkan, främst däribland 1895 års exercisreglemente samt det förädlade af fastställda, länge saknade fälttjänstreglementet. I det särskilda utskottet vid urtima riksdagen 1892 var T. notarie och förbereddes därigenom till den ännu viktigare post han kallades att beträda nästa gång försvarsreformen tog ett steg — och denna gång ett jättesteg — framåt, nämligen posten som sekreterare i 1901 års riksdags särskilda utskott. Redan dessförinnan deltog T. i det rent militära granskningsarbetet af det inom generalstabens utarbetade härordningsförslaget, hvadan han med fog kan betraktas som en af de till härordningsfrågans relativt lyckliga utgång mest bidragande. Tingsten har äfven varit en af de mest talangfulla och varma förkämparna för en förvaltningsreform.

Öfverstelöjtnant Tingstens utpräglade organisatoriska talang har under de senare åren fört honom in på ett arbetsfält, hvarest man må hoppas att hans verksamhet skall bära de rikaste frukter, nämligen det frivilliga skytteväsendet. Sedan några år ledamot i centralstyrelsen för Sveriges frivilliga skytteföreningar och ordförande i dess verkställande utskott har T., klart inseende de stora möjligheter till stärkande af vårt försvar som skytteväsendet erbjuder, ställt sin arbetsförmåga och sina kunskaper i skytteväsendets tjänst och nu senast som ledamot i den s. k. landstormskommittén kraftigt tagit till orda i syfte att med skytterörelsen som utgångspunkt bringa landstormstanken till förverkligande.

Öfverstelöjtnant Tingsten har allt sedan 1886 tillhört och befordrats inom generalstabens, med undantag för åren 1898—1900, då han stod som major på Svea Lifgarde. Sin nuvarande grad nådde han 1901, och blef som redan nämnts, förädlade höst utnämnd till chef för krigshögskolan.

FÄLTRUSTAD HÄSTGARDIST.

Denna uniform jämte seldon m. m. skola sändas till en internationell uniformsutställning i Portugal.

VÅRBILD FRÅN HALMSTAD 1903.

Fotografi tagen af O. Bock den 21 April.

PRINSESSAN AF PANNA.

Berättelse för HVAR 8 DAG af *Mustafa*.

Under min vistelse i Bombay i mars 1902 stiftade jag bekantskap med en engelsman, en herre, som tycktes gjort till sin lufsuffgift att flacka omkring i världen. Då vi dagligen efter tiffin nedsjunkna i hvi'osto'arne på »Esplanads» verandor lyssnade till kråkornas bedöfvande skri eller läto våra ögon förströdda hvila på de nere på gatan agecande trollkarlarne under det cigarrettröken hvirflade ljusblå upp i middagens öfverhettade luft p'ägade han förtälja mig allehanda underbara tilldragelser ur sitt växlande lif.

Jag befann mig, så berättade han en dag, på våren 1896 i Saloniki sysselsatt med studiet af jezidernas, de så kallade djäfvulsdyrkarnes, i Kurdistan historia och religion. Jag hade blifvit hänvisad i och för upplysningar om dessa förhållanden till en i Saloniki sig uppehållande engelsman, en mr X. Denne man, som efter att i yngre år gjort vidlyftiga resor i Kurdistan, sedermera beklädt någon ämbetsmannapost i »Central India» uppehöll sig i och för studier i Saloniki. Då jag en dag befann mig i mr X:s hus på väg till hans arbetsrum, dit jag blifvit hänvisad af en indisk tjänare, hörde jag inifrån våningen en halft ursinnig, halft gråtfärdig röst — No, no I don't like it, never I'll wear it. Inkommen i mr X:s arbetsrum uppfattade jag under det jag väntade på värden ett synnerligen lifligt meningsutbyte i det bredvidliggande rummet — å ena sidan samma röst som nyss trängt mig till mötes, häftig, våldsamt och egensinnig, å andra sidan en lugn, allvarlig mansröst. Så blef det plötsligt tyst, hvarefter en dörr våldsamt slogs igen. Ögonblicket därpå inträdde mr X. i rummet, där jag väntade honom. Sedan vi samtalat en stund om jeziderna och han lofvat att ställa sina anteckningar om detta underliga folk till mitt förfogande, frågade han mig just då jag var beredd att lämna honom, om jag hört uppträdet i det angränsande rummet och uppfattat hvad saken gällde. Ja, visserligen hörde jag men uppfattade ej hvad ordväxlingen rörde.

Som ni antagligen är nyfiken, sade mr X., kan jag gärna berätta er förhållandet. Vi slogo oss åter ned i våra hvilstolar och mr X. berättade:

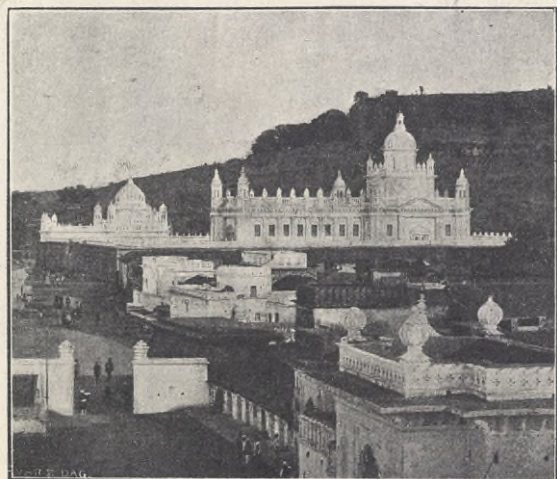
Under de år jag vistades i Indien och hade min tjänstgöring att börja med i Jhansi, sedermera i Sutna, uppfostrades i mitt hem en brorsdotter till maharadjan af Panna. Pannastaten är en af de talrika halfsuveräna staterna inom Bundelkhand-distriktet i Central Indien och räknar en befolkning af knappt en million människor. Hufvudstaden Panna, för öfrigt statens enda stad, är belägen ett tjugotal engelska mil väster om stationen Sutna på järnvägslinien Bombay—Djubbulpur—Allahabad. I Panna regerade på 1870-talet Rudra Pratab Singh Bahadur, hvilken vid sin död efterträddes af Lookpal Singh Bahadur. Denne Lookpal hade en broder Rao Radj, som i sin ungdom varit i England, och för att få sin dotter Rani Sindha uppfostrad på europeiskt sätt, öfverlämnade han henne i min hustrus och min vård, alldenstund han och jag af gammalt voro vänner. Då jag sedermera för två år sedan lämnade Indien, begärde Rao Radj att jag skulle taga den unga prinsessan med mig till England för att hon därstädes under ett år skulle få fullborda sin europeiska uppfostran. Den kvinnliga, rätt upphetsade röst ni nyss hörde tillhör prinsessan Sindha af Panna, nu en ung dam på 17 år, som i höst skall återvända till sin faders hof i Panna. Måhända får ni en egenomlig uppfattning om hennes europeiska uppfostran, då jag berättar er, att tvisten mellan henne och mig

berörde det i mitt tycke rätt ledsamma förhållandet, att hon esomoftast gör uppror mot den europeiska klädebräkten och för närvarande fått i sitt hufvud att på inga villkor begagna strumpor och skor.

Sannerligen Sir, inföll jag, förefaller ni mig icke som en tyrann. Jag ställer mig obetingadt på prinsessans sida och anser att härandet af strumpor och skor ingalunda ingår i uppfostran. Om ni icke har något däremot, skulle jag vilja anhålla att bli föreställd för hennes höghet, ty upprorstendenser emot vår rysliga civilisation tilltala mig alltid —

På detta sätt blef jag bekant med prinsessan af Panna och var från den dagen en mycket ofta sedd gäst i mr X:s hus. Hennes höghet, som helt och hållet bortlagt sin indiska tillbakadragenhet, utan att tillägna sig den engelska miss-sippheten, var hänryckt öfver att jag tog hennes parti i afseende på strumporna och att jag förklarade mig beredd att åtfölja henne om hon ville promenera på Salonikis gator utan strumpor, ja, utan några kläder alls, hvarifrån hon dock godhetsfullt afstod, föredragande att utveckla sin otvifvelaktigt originella smak för brist på toaletter inomhus.

Mr X. var emellertid ständigt upptagen af sina studier. Mrs X. satt hela dagen bunden af gikt i sin stol och jag blef familjen en räddare i nöden. Alla mina stort anlagda jezidiska studier fingo vandra in i skräpvrån och jag ägnade dag efter dag åt att underhålla och sysselsätta den allt annat än fridsamma prinsessan. Det blef en härlig vår detta år och Saloniki var skönare än någonsin förr. Den ena dagen efter den andra, den ena veckan efter den andra förgick under långa promenader på tu man hand i Salonikis tysta turkiska kvarter eller bland Akropolis spillror och grus, hvarifrån man har en härlig utsikt öfver det ljusblå hafvet och det stolta Olympos, på hvars violetta hjässa snön gnistrar i den glänsande solen. Hela dagar kunde vi sitta ute på det vinfärgade hafvet, endast åtföljda af en judisk roddare, eller ströfva omkring bland grafplatsernas grus och stenar eller liggande på rygg med ett kullfallet grafmonument till hufvudgård röka våra nargilehr midt i solgasset, låtande våra blickar drömmande gå ut öfver det vida blanka hafvet, under det våra tankar dvaldes långt bort i fjärran länder. Jag är rädd för att våra tankar allt oftare och

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Sjöberg.

TEMPEL I PANNA.

oftare stämde möte i kärlekens rosegårdar och hvem kan undra på att denna obundna dagliga sammanvaro mellan två människor, som af europé hade nära nog blott den yttre fernissan, skulle leda därhän.

En månad tillbrakte vi på detta sätt i Saloniki, där blommor och grönt spirade öfver allt, där våren sjöd och sprängde alla fjättrar, där hafvet sjöng sin kärlekssång under de glimmande stjärnorna, en månad, under hvilken vi drömde hvarandras drömmar och vid hvars slut åtminstone för mig hägrade krit-hvita indiska furstepalats, glänsande, klara bassänger och röda purpurbolstrar på hvita marmorgolf, ja, kanske halft omedvetet en diamantblixtrande furstetron någonstädes i det inre af det gamla sago-landet.

Vid månadens slut, då jag af omständigheterna tvangs att resa norrut, lofvade Sindha att skriva till sin fader radjan och låta honom veta hvart hennes engelska uppfostran fört henne. Jag vet ännu ej med säkerhet om Sindha med afsikt brakte mig den föreställningen, att hennes fader var regerande radja eller om denna föreställning berodde på ett missförstånd å min sida. Nog af, tills vidare ansåg jag henne, glömsk af hvad mr X. berättat, vara konungadotter och trodde att min eftertraktade svär-far var regerande furste.

Sindha skulle i slutet af september anträda återresan till Indien och sedan vi kommit öfverens att i midten af denna månad sammanträffa i Constantinopel, afreste jag till Budapest.

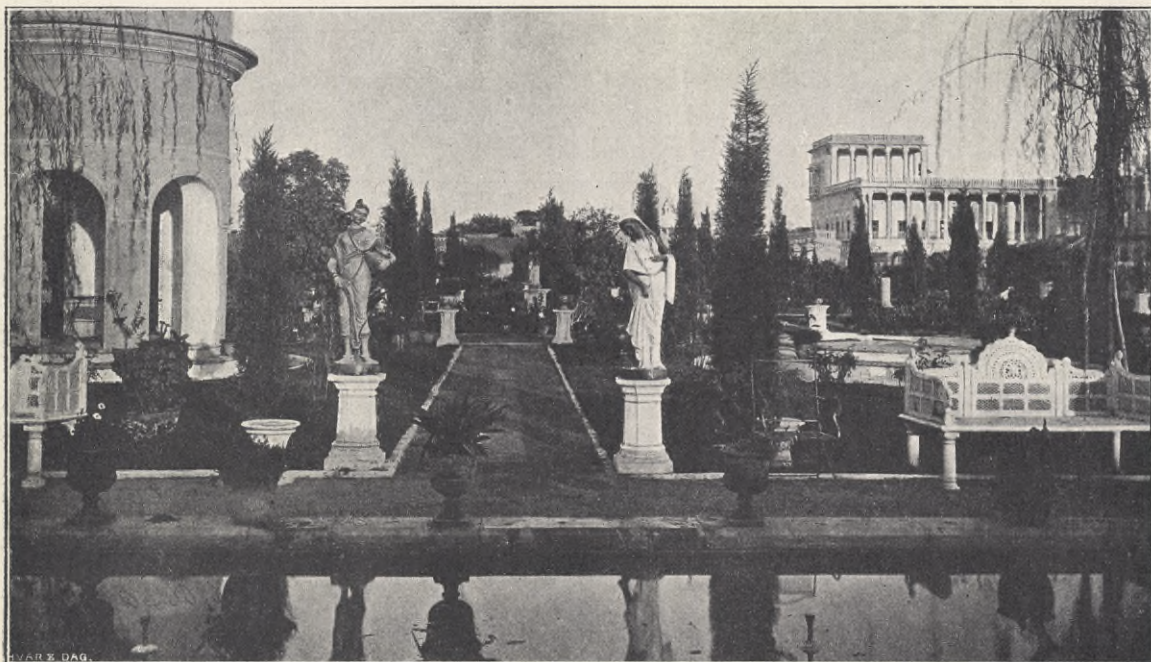
Strax efter den stora armeniermassakern var jag i Constantinopel och erhöll en dag i midten af september meddelande att Sindha tillika med en äldre engelsk beskyddarinna, som skulle åtfölja henne till Indien, hade lämnat Saloniki med den ryska båten på väg till Constantinopel. Och en vacker dag landstego de båda resenärerna i Top-hané för att i något af Peras hotell afvakta den egyptiska båtens afgång. Naturligtvis erbjöd jag mig som ciceron åt

de båda damerna, men den engelska beskyddarinnan visade sig vara både besvärlig och misstänksam — ja, hon tog sin sak till den grad på allvar, att hon fullständigt förhindrade hvarje upprepande af de härliga dagarna i Saloniki.

Emellertid berättade Sindha, att hon tillskrifvit sin fader radjan, som i sitt svar förklarar, att han som kände sig förvånad öfver de upplysningar hon gifvit honom icke ville närmare yttra sig om saken, förr än han sammanträffat med henne i Indien. Dessutom hade han förfrågat sig hur han skulle kunna anträffa mig med bref. Sindha hade dessutom erhållit ett bref från Pannastatens förste minister, radjans gunstling, Sri Ghazner Bahadur, i hvilket bref denne — enligt Sindhas påstående — framkastade tanken på en förändring af tronföljden till hennes fördel. Dessa två bref fick jag visserligen se, men som de voro skrifna på bundelkhandi, som är en dialekt af hindostani, fanns ingen möjlighet för mig att kontrollera sanningsenligheten af Sindhas uppgifter. Dock därpå tänkte jag minst af allt då.

Sindha och hennes duenna afreste emellertid efter endast några få dagars vistelse i Constantinopel till Port Said, medförande två engelska bref från mig, ett till radjan och ett till Sri Ghazner Bahadur.

Under hela den på denna höst följande vintern, som jag tillbrakte kringflackande i Arabien, Egypten och Syrien, erfor jag ingenting vidare om min indiska saga. Först långt fram på sommaren 1897 erhöj jag på Libanon två från Constantinopel returnerade indiska bref. I det ena förklarade Sindhas fader, hvilken jag allt fortfarande betraktade som regerande radja af Panna, att han med ej ringa öfverraskning erfarit sin dotters förbindelse med en europé. Eftersom han gifvit henne en européisk uppfostran finge han väl äfven taga konsekvenserna däraf, hvarför han ej ställde sig absolut afvisande mot ett giftermål. Dock kunde han ej ge sitt bifall därtill, innan han fått närmare underrättelse

Efter fotografi.

MAHARADJANS PALATSTRÄDGÅRD I PANNA.

Kitché; Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Skåm—Gbg

angående min person och ställning. Om det mötte svårigheter för mig att komma till Indien, så skulle ett sammanträffande möjligen kunna arrangeras i Bagdad, en stad som ju ej borde vara ouppnåelig för mig, som reste inom osmanriket.

Sri Ghazners bref var egentligen intressantare än radjans. Ministern underrättade mig först och främst att Sindhas fader Rao Radj ej var regerande maharadja, utan hans broder, den till åren komne sjuklige Lookpal Singh. Han ansåg att hvarken prinsessans fader eller maharadjan skulle göra några svårigheter mot vårt giftermål, och hvad honom själf angick, skulle han gärna använda allt inflytande han möjligen kunde äga till vår förmån. Han föreslog att jag med första skulle bege mig till Bagdad, där prinsessan, åtföljd af honom själf eller någon af hans förtroendemän, skulle möta och där giftermålet skulle äga rum inför indiska regeringens representant, den så kallade engelske residenten. Ministern uttalade vidare som sin åsikt, att prinsessan vid den sjuklige Lookpal Singhs snart väntade död utan svårighet skulle kunna uppstiga på Pannas tron med förbigående af den laglige tronarvingen Mahdai Singh, och att den indiska regeringen skulle understödja en sådan tronförändring, isynnerhet om prinsessan vore förmäld med en europé och om förändringen understöddes af honom — ministern. Han vore den enda framstegsvännen i Panna och stod som sådan i gunst hos regeringen i Simla, som ingenting hellre skulle önska, än ett samarbete mellan honom och en europé i Pannastatens före hans tid vanskötta och vårdslösa styrelse. Han vågade icke i bref uttala sig utförligare om hur den beramade tronföljdsändringen skulle utföras och det vore bättre om vi därom muntligen finge öfverläggna i Bagdad. Emellertid ställde han sig helt och hållet till prinsessans och mitt förfogande och sedan vårt giftermål väl vore ett fullbordadt faktum, ansåg han det ej omöjligt, att Lookpal Singh kunde aflida förr än någon väntat. Sådant skedde stundom i Indien.

På dessa två bref aflät jag svar under sommarens lopp från Beirut. Jag gaf radjan en i lämpliga stycken noggrann och sanningsenlig skildring af mina personliga angelägenheter samt förklarade för Sri Ghazner Bahadur att jag icke försporde någon åtrå efter en samregering med honom i Panna och att jag med allra största nöje skulle hälsa Mahdai Singh såsom maharadja vid Lookpals död. Öfverhufvud taget önskade jag lifligt att stå utanför alla politiska stämplingar inom Pannastaten. Jag meddelade dessutom såväl radjan som Sri Ghazner, att jag under vintern 1897—98 skulle ankomma till Bagdad och att jag där väntade möta såväl prinsessan som någon af Pannahofvets förtroendemän för att få hela saken till ömsesidig belåtenhet arrangerad.

I oktober 1897 erhöll jag, som då vistades i Jerusalem, sysselsatt med förberedelser för en ökenfärd till Bagdad, bref såväl från Sindha som från Sri Ghazner Bahadur, hvilka bref, jämförda med hvarandra, gäfvö mig åtskilligt att tänka på. Sri Ghazner Bahadur skref, att sammanträffandet och bröllopet i Bagdad måste uppgifvas dels emedan han ej kunnat förmå maharadjan att sända en representant, dels emedan han ej heller själf vågade lämna Panna, emedan han fruktade att hans talrika afundsmän och fiender kunde vinna den svage Lookpal Singhs bevägenhet under hans frånvaro. Dessutom hade hofvet ändrat åsikt och ställde sig afvisande gent emot giftermålet. Särskildt gällde detta prinsessans fader Rao Radj och tronföljaren Madhai Singh. — Då emellertid den regerande maharadjan

vore den som i denna sak ägde bestämmanderätt, hade han — Sri Ghazner — låtit uppgöra ett fullt lagligt giftermålskontrakt och förmått maharadjan att i förväg förse detta med sin bekräftande underskrift. Han ville nu tillsända mig detta kontrakt till Jerusalem och jag hade endast att underteckna och åter-sända detsamma, hvarefter giftermålet vore fullt lagligt. Sedermera kunde jag, när det så passade mig, komma öfver till Indien och inställa mig vid Pannahofvet. Vid samma tid eller omedelbart därefter borde en förändring i Pannastatens regering äga rum och han trodde att maharadjan, som hade synnerligen lätt att bli sjuk, vid den tiden borde kunna aflida.

Sindha varnade mig i sitt bref för Sri Ghazner, påstående att hans afsikt endast vore att få högsta makten i Panna i sina händer och att han icke skulle tveka att förgifta icke blott maharadjan utan äfven mig och henne själf om han funne detta lämpligt. Om jag icke kunde arrangera ett sammanträffande med maharadjans representant vare sig i Bagdad eller annorstädes vore fördelaktigast att jag komme till Indien för att personligen underhandla med hofvet. Mot Sri Ghazners förslag i annan riktning borde jag tillsvidare förhålla mig afvisande.

På grund af dessa båda bref svarade jag Sri Ghazner att jag, uppreparande hvad jag förut sagt angående min ovilja mot att bli inblandad i palatsintrigerna i Panna, omöjligt kunde underteckna något papper af hvad beskaffenhet de vara må, som han behagade tillsända mig, utan att jag höll fast vid hans eget ursprungliga förslag att ett sammanträffande med någon af maharadjan utsedd medlem af furstefamiljen eller Pannastatens stormän vore nödvändigt. I alla händelser stod jag i begrepp att afresa till Bagdad och skulle därifrån om maharadjan så önskade möjligen kunna fortsätta till Bombay.

I januari 1898 ankom jag till Bagdad, där jag erhöll bref från Sindha med underrättelse att ställningen vid Pannahofvet, där Lookpal Singh kämpade med döden, var sådan, att ingenting kunde vinnas utan snarare allt förloras genom mitt uppträdande på skådeplatsen. Sindha själf stod i begrepp att lämna Panna för att slå sig ned på engelskt område i Allahabad, där hon ville afvakta hvad som skulle hända efter maharadjans död. Om hon med Sri Ghazners hjälp kunde komma på tronen, vore det tids nog att jag då funne mig i Panna, då vi med förenade krafter kunde göra förrädaren Sri Ghazner oskadlig. Lyckades det henne ej att bli regent i Panna, så vore detta så mycket bättre och hon ämnade i så fall försöka att ur den trassliga Pannahärfvan rädda så mycket af sina egna ägodelar och diamanter som möjligt, hvarefter ju intet hinder funnes för oss att förverkliga våra planer utom Pannastatens gränser.

Nu fingo de indiska affärerna tillsvidare hvila och ehuru jag under årets lopp erhöll åtskilliga bref från Sindha, gäfvö de mig dock föga upplysning angående tillståndet i Panna. Så mycket var säkert att Lookpal Singh ännu lefde och att Sri Ghazner var mäktigare än någonsin.

Så stodo sakerna på hösten 1898, då jag ombord på en utgående Kinaångare befann mig i Port Said. Alldenstund ångaren forton dagar senare skulle anlöpa Colombo telegraferade jag till Sindha i Allahabad och föreslog henne ett möte i Colombo i och för öfverläggningar om våra egna och Pannastatens angelägenheter. I Colombo mötte också Rani Sindha, försedd med en hinduisk kammarmjungfru, en vidlyftig garderob och ett skrin med diamanter, som hon räddat undan Sri Ghazner och den hotande bankrut-

ten i Panna. I Panna lefde ännu Lookpal Singh med tynande lif under det Sri Ghazner, Rao Radj och Mahdai Singh spunno intriger kring hvarandra och kring hans tron. Hvad Sindha angår, så hade hon upphört att bekymra sig om den projekterade tronföljden, hvarför hon föreslog, att vi skulle ge Pannastatens affärer på båten och att hon skulle följa mig till Kina. — Och på beslutet följde handling. Sindha med kammarjungfru och allt sitt bagage vände Indien ryggen och flyttade öfver på Kina-båten. Hufvudorsaken hvarför underhandlingarne med Pannahofvet råkat i stockning var enligt Sindhas uppgift, att Rao Radj och Mahdai Singh uppställt som villkor, att jag före giftermålet skulle offentlig öfvergå till Brahmas lära och offra åt afgudarna samt genast efter min ankomst till Indien bege mig på någon slags pilgrimsfärd till Benares. Sindha var visserligen själf ehuru uppfostrad i en engelsk familj hedning — det hade af Rao Radj gjorts till villkor vid öfverlämnandet till mr X., att hon ej fick uppfostras i kristna läran — men hade förklarad å mina vägnar, att jag aldrig skulle underkasta mig något dylikt. Sri Ghazner hade emellertid ansett att jag först borde förmås att komma till Panna, sedan blefve det väl någon råd med religionen. Men Rao Radj höll på sin mening — först offra åt afgudarne.

Nu ville emellertid Sindha vid ankomsten till Kina taga undervisning i någon af de engelska missionsskolorna och låta döpa sig, hvarefter ingenting stode i vägen för vårt giftermål. Ehuru jag i intet afseende yrkade på hennes öfvergång till kristendomen ansågo vi detta dock nödvändigt, om ett lagligt äktenskap skulle kunna komma till stånd.

Ombord gjorde Sindha bekantskap med en engelsk fru, bosatt i Ningpoo, som erbjöd henne att öfver vintern bo i hennes hem, där undervisningen och kristnandet skulle kunna äga rum. Mrs B. från Ningpoo, som var en vänlig gammal dam, ansåg, att jag till våren 1899 skulle kunna komma dit och ville hon då gärna göra bröllop för oss. Jag kunde ju under vintermånaderna tillfredsställa min reslust i det inre af Kina. — Då vi ankommo till Shanghai var denna öfverenskommelse fastställd och Sindha afreste genast under Mrs B:s beskydd med ångbåt till Ningpoo, under det jag tills vidare stannade i Shanghai.

Efter några månaders kringflackande i de centralkinesiska provinserna inträffade jag i slutet af februari 1899 i Peking och erhöi ett par dagar senare ett bref från Mrs B. i Ningpoo, att Sindha vid jultiden ådragit sig lunginflammation och redan i början af januari aflidit. Hennes kvarlevor och alla hennes ägodelar hade genom engelska generalkonsulatets försorg afsändts till Indien. Rani Sindha var då 20 år gammal.

Här tystnade min vän engelsmannen och satt länge stirrande ned på en trollkarl, som satt på gatan spelande för en jättelik cobra, som ringlade sig framför hans fötter.

Så var den sagan slut, fortsatte han, dock ej alldeles slut. I december 1899 återkom jag till Europa från Kina och erhöi ett bref som sökt mig rundt hela världen. Brevet var dateradt i april och underskrifvet af Sri Ghazner Bahadur. Ministern underlättade mig i affärsmissig ton, att Rani Sindhas lik och ägodelar återkommit till Panna och att hennes testamente öppnats. Som Ni, skref han vidare, i detsamma är omnämnd bör Ni med första komma till Indien för att bevaka er rätt. Han sände mig till yttermera visso ett bref från engelska residenten för Bundelkhandstaterna, hvare denne på grund af arfsangelägenheterna förfrågade sig angående min vistelseort. Jag skref genast till residenten med begäran om ytterligare upplysningar, men erhöi intet svar och då hela saken föreföll mig obehaglig, lät jag den förfalla.

Efter fotografi.

Kitché: Bengt Silfverparre.

BADGAT I PANNA.

Emellertid förde mig andra angelägenheter ett år senare till Indien och jag beslöt då att besöka Panna för att om möjligt få klarhet angående de uppgifna affärsangelägenheterna.

I Nowgong träffade jag residenten för Bundelkhandstaterna och erhöi af honom alla upplysningar jag önskade hvarför jag afstod från den rätt besvärliga färden till Panna. Residenten berättade att Lookpal Singh i slutet af år 1898 aflidit troligen förgiftad af Sri Ghazner och efterträdd af Mahdai Singh trots att Sri Ghazner intrigerat för en yngre son till Lookpal.

Sindha hade icke efterlämnat något testamente och det af Sri Ghazner till mig sända brevet från residenten var falskt. Sri Ghazner hade af någon orsak, som är svår att bestämma, velat locka mig till Panna — kanske för att på mig hämnas Sindhas död. Diamanterna hade att börja med stannat i residentens vård. Emellertid hade Sri Ghazner under sommaren 1899 försökt att förgifta Mahdai Singh och då detta misslyckats tagit till flykten. Det hade visat sig att staten under hans förvaltning blifvit fullkomligt bankrutt och anklagelser hade väckts mot honom för underslef och stämplingar med ryska agenter. Dock var han försvunnen. För att upphjälpa statens affärer hade prinsessans diamanter försälsats och den gamle Rao Radj hade gjorts till Mahdais förste minister.

Då det föreföll mig, som min vän engelsmannen visade aldeles för litet intresse för det rike, som så när blifvit hans och för den furstefamilj, med hvilken han ärnat befrynda sig, försökte jag öfvertala honom att tillsammans med mig företaga en resa i Bundelkhanddistriktet och aflägga ett besök i Panna. Men den tillämnade maharadjans svarade, att då Sri Ghazner ej funnes där hade Panna ej längre någon dragningskraft för honom. Han hade icke någon lust att utsätta sig för en färd i oxkärra genom Bundelkhands djungler allra minst under den hetaste tiden på året. En sådan lust försporde emellertid jag och en vacker dag, då termometern visade 45 grader Celsius lämnade jag min vän rökande och mediterande på »Esplanads» veranda och satte mig på Delhitäget.

Efter att ägnat nära en månad åt Delhi och Agra befann jag mig en april dag midt inne i Bundelkhanddistriktet i Tjattarpurstatens hufvudstad på fest hos maharadjan Wisnawath Singh Bahadur. — Där berättade mig stadens lärde och uppsatte män åtskilligt om Pannastaten. Maharadjan af Panna Mahdai Singh Bahadur hade af indiska regeringen blifvit afsatt, förd till Nowgong och där stäld inför en krigsrätt, anklagad för att med gift afdagatagit sin farbroder och förste minister Rao Radj. Det hade, berättade man vidare, flera gånger förut varit bråk i Panna och den förre maharadjans förste

minister Sri Ghazner Bahadur hade funnit för godt att skudda ej blott Pannas utan hela Indiens stoff af sina fötter. Den nu förgiftade Rao Radj hade haft en dotter vida beryktad för sin skönhet, hvilken han låtit uppfostra i ett engelskt hem samt tillåtit besöka Europa.

Där hade hon, Rani Sindha, råkat i någon slags förbindelse med en europé — folket sade, att hon blifvit förtrollad — en förbindelse, som emellertid orsakat hennes död någonstädes utom Indiens gränser. Ingen utom Sri Ghazner hade fullt reda på detta förhållande, men folket talade om en stor diamantskatt, som undansnillats från Pannas statskassa af Sri Ghazner och främlingen. Folket i Panna vore dels på grund af dessa historier, dels på grund af att engelsmännen häktat maharadjan ej synnerligen välvilligt stämdt mot främlingar och det kunde möjligen vara förenadt med en viss fara att resa dit. Hur som helst så ville dock ej Wisnawath Singh Bahadur på något sätt hindra min afresa, utan ställde en med två oxar förspänd kärra till mitt förfogande.

I detta fordon drog jag ut ur Tjattarpur en morgon tillsammans med min tjänare Mohamed Khan på väg till Panna. Många slags färder har jag gjort men värre än med indisk oxkärra knappt någon. En maharadja-kärra har fjädur, men detta är också dess enda förtjänst. Den är för öfrigt en fyrkantig låda, ett steg bred, ett steg hög och två steg lång, inuti hvilken man stufvar sitt bagage och sig själf hopkrupen på golfvet. Sätter man sig på bagaget stöter man hufvudet i taket, sträcker man ut benen sparkar man sönder väggarna. På huk eller på hälarne sitter man fastlåst utan möjlighet att röra sig. Klockan åtta på morgonen afoxade vi och klockan nio på kvällen släpade vi oss ännu fram med en hastighet af en engelsk mil i timmen. En indisk ox är en rätt intressant varelse och om han ej hade en obehaglig vana att sticka med sina långa spetsiga horn, skulle det vara lönande att studera hans karaktär. Han har framför allt starkt utvecklade åsikter och han förstår att hålla på dem och föra dem till torgs. Så fort han får se ett hus eller en skuggig plats bredvid vägen, släpar han ned kärran i diket, hvilket han opåttat får göra, eftersom kärrkusken alltid sover. Upp ur diket kan man ej drifva en ox med vare sig lock eller pock, hugg eller slag. Han blott går rundt och sticker med hornen. För att komma upp ur diket är man nödsakad att spänna oxarne från kärran och själf släpa upp denna på vägen, ett arbete som är föga angenämt, då termometern visar nära 50 grader.

Stenig ödemark och djungel — se där Bundelkhand. Inne i kärran är stekande hett som i en kaffebrännare, utanför blåser vinden glödhet, som komme den direkt ur en masugn. Stundom passera vi en risikoja, stundom en mindre by, där människor och oxar sofva som om de aldrig tänkte vakna. Mohamed sofver, kärrkusken sofver utsträckt på tistelstängan, oxarne sofva under oket, hela djungeln sofver.

Klockan tio på kvällen stannade vi för natten vid en »inspection bungalow» vid Ken river, där vi sammanträffade med den politiske agenten för Bundelkhandstaterna, som med kunglig tross af hästar och landåer var på väg till Panna för att regera i Mahdais Singhs ställe. Han berättade att Pannastaten sedan länge varit en härd för alla möjliga slags intriger och att Sri Ghazner med all säkerhet tagit ryska mutor. För öfrigt bekräftade han hvad min vän i Bombay berättat åtminstone i den mån han kände till hvad som tilldragit sig. Hvad som nu skulle ske med Pannastaten visste han ej, men han antog att en ny maharadja af den förra furstesläkten skulle tillsättas.

Följande morgon aflägnade jag till Panna under det residenten tog en rastdag. Djungeln upphör och vi stiga så småningom upp på en kolsvart stenig

hög slätt. Ju högre vi komma dess outhärdligare blir hettan och vinden far glödande fram öfver de blanksvarta stenblocken. Slutligen efter åtta timmars färd stannar kärran genom att hjulet kör fast mot en grindstolpe af sten. De sofvande oxarne föllo omkull af stöten, kärrkusken ramlade ned under kärran utan att dock vakna, Mohamed ramlade öfver mig och jag slog hufvudet i kärrgalleret. Men grindstolpen stod lyckligtvis utanför Pannas bungalow och sedan oxarne, kärrkusken och Mohamed väckts och kommit på fötter, drogo vi därin efter att hafva rest fem svenska mil på 20 timmar, raster oeräknade.

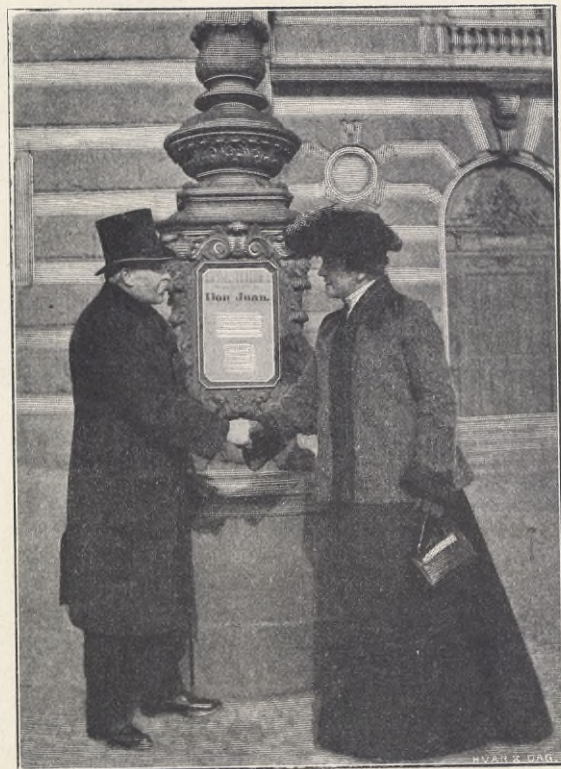
Panna är en jämförelsevis stor stad — åtminstone 30,000 inneånare — och dessutom en stad full af stora hvita palats och tämpel, bland hvilka särskildt det i halft modern stil byggda Rani Sindhas palats slår i ögonen.

Maharadjerna af Panna ha tydligt lagt an på palats. Af befolkningens fiendlighet fick jag ej något intryck, men man kunde dock se att något passerat. Det hinduiska folkets kryper och strykrädda ödmjukhet inför sina engelska herrar träder öfverallt i dagen, men var synbarare här än annorstädes.

Panna med dess hvitskimrande palats, dess gamla fästnings- och tämpelruiner, dess trädgårdar och blanka blomsterkantade dammar är emellertid en oas midt i Bundelkhands rysliga förbrända ödemark.

Hvad Mahdai Singh Bahadur angår, så blef han innan jag lämnade Indien förklarad skyldig till mord, afsatt och deporterad någonstädes, men hur regentaffärena i Panna sedermera ordnades vet jag ej. Då jag i maj återkom till Bombay hade min Esplanadvän lämnat staden på väg till Kashmir.

SIMSON OCH DELILA OCH NÅGOT AF DON JUAN.

Amatörfoto. Kliché: Benet Sjöbergparre.
HERR ARVID ÖDMAN OCH FRU MATHILDA JUNGSTEDT.
Snapshot utanför Kungl. Teatern.

FRÅN HÄSTUTSTÄLLNINGEN I STOCKHOLM.

HVAR 8 DAGS fotograf i Ståhm.

Den 10:e Hästutställningen har i dessa dagar ägt rum. Sedan gammalt har man i hufvudsaken varit van vid, att hästexpositioner gynnats af vädrets makter. I år visade himmeln, att börja med, dock en mycket oblid uppsyn, men en mild aprilsol börja e småningom lysa, så att den eleganta dampublikens nya hattar kunde göra tillbörlig effekt, ja man lär i hastigheten ha talat om "Hattutställningen" i st. f. "Hästutställningen".

Som bekant har Stockholms concours hippique ett tvåfaldigt syfte: dels är den afsedd till att höja hästmaterialet, därigenom att pris tilldelas utställarne af de bästa hästarna inom olika klasser, och dels att utveckla ryttarskickligheten, i det att prisridningar och prishoppningar äga rum. Dessa senare gå af stapeln redan ett par dagar innan utställningens officiella öppnande.

För att fira tioårsjubileet hade i år en särskild clou anordnats, nämligen "en uppvisning af svenska kavalleriets uniformer under olika tidsåldrar". I sju ryttargrupper fick man se, huru kavalleristernas uniformer tagit sig ut i forna dagar. Så förvånande, som det på somliga håll utropats, var måhända icke denna exposition, åtminstone för de personer, som tagit gamla bilder i betraktande. Men det hela var anslående och fintligt arrangeradt.

Programmet bjöd i öfrigt på de gamla vanliga, men för alla välkomna numren: jeu de rose o. d.

HVAR 8 DAGS fotograf i Stockholm har naturligtvis sändt en hel samling af fotografier, men de synas oss ej så synnerligen olika dem vi föregående år visat och inskränka oss därför till de bilder som härvid synas. Särskildt är den porträttgrupp från bestyrrelsens middag, hvilken, tack vare älskvärdt tillmötesgående, kunde speciellt för vår räkning tagas, af intresse.

Foto. Lamm, Stockholm.

RYTTMASTAREN G. A. BOLTENSTERN å »Kreta»,
1:sta pris i ridning.

Å porträttgruppen namnteckna vi, sittande från vänster: Hofstallm. Sager; Kapten Bredberg; Frih. C. Åkerhielm; Frih. C. C:son Bonde (ordf. i Bestyr.); KRONPRINSEN; 1:ste hofstallm. Grefve Gyldenstolpe (ordf. i Prins.); Öfverste Siwers; Öfversteöjtn. v. Essen; Kab.-kam. friherre Cederström; Grefve C. G. Wrangel; Hofstallm. Rudebeck; Ryttm. frih. Hermelin. *Sittande, från höger:* Godsäg. J. Philipson; Godsäg. A. Lindström; Bryggerläg. Piehl; Dir. Hennings; Polisint. Tamm; Kapt. Kraak; Ryttm. Rosenblad; Konsul Rietz; Hofkamr. Ståhl; Hofjägm. Bohnstedt; Major Hedenstierna; Major Ribbing; Godsäg. Grewesmühl; Frih. Bennet; Grefve C. Lewenhaupt; Ryttm. Berch; Frih. C. Falkenberg; Frih. E. Gyllenstierna; Major Abenius; Ryttm. frih. v. Essen; Ryttm. C. A. Tamm; Hofstallm. G. Tamm; Hofint. Bendix.

HVAR 8 DAGS fotograf i Ståhm.

GREFVE R. v. ROSENS PRISBELÖNADE KUPÉ.

Kliché; Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Ståhm—Gbg

FINSKE MÄN. III.

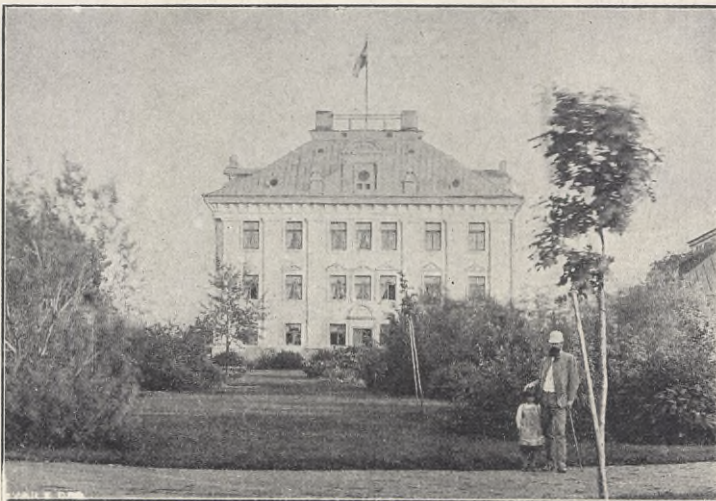
Foto. Flodin, Stockholm.

Kliché: Kom. A.-R. Bengt Sjöforsparre Sthlm.—Gbg.

»Finlands diktator», hvaraf vi i senaste numret af HVAR 8 DAG visade ett porträtt, har redan brukat sin nyvunna makt genom utvisningsorder för ett flertal framstående finske män. Bland dessa intager dock säkerligen förre senatorn, den äfven i Sverige högt skattade *Leo Mechelin* främsta rummet.

Den son, hvars namn Finland med stolthet nämnt med sina store män, denne är skiljd från fosterland, hem och vänner.

Innan de sorgens tider inträdde i vårt gamla syskonland, hvilka nu tagit sitt hemskaste uttryck — utvisning eller deportering — rådde split mellan två partier — svecomaner o. fenomaner — medan hela landets välfärd

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

FRIH von BORN i trädgården till hans stora egendom *Sarvlaks*, hvilken den framstående godsägaren-politikern, nu utvisad från Finland, måste lämna.

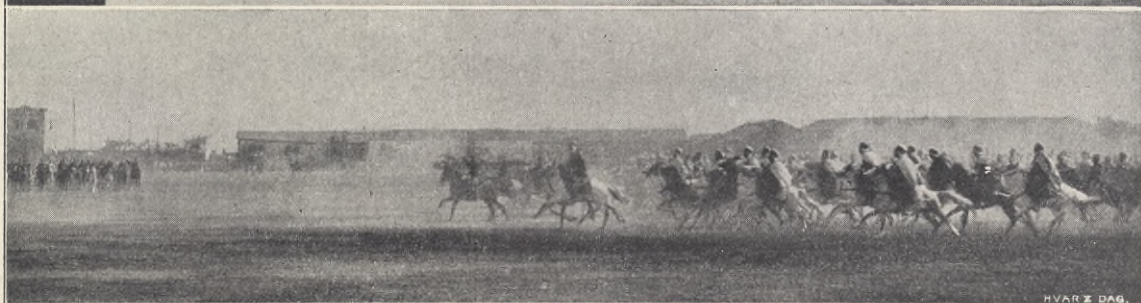
berodde på endrätt och samhörighetskänsla mot yttre fiender. Mätte detta allt lära oss brödrarfolk att skjuta de små frågorna och deras gnabb åt sidan och låta Nordens lifsfråga: *enighet*, tråda fram, skyddad och värdad af bröder på båda sidor om Kölen.

Vårt porträtt ofvan af *Leo Mechelin*, togs speciellt för HVAR 8 DAG till n:o 13 i III årg., där en förträfflig biografi öfver den märklige mannen läses. Bilden nedan är efter en fotografi som ställts till vårt förfogande.

PRESIDENTEN LOUBETS BESÖK I ALGIER

Efter fotografier från HVAR 8 DAGS korrespondent i Paris.

HVAR 8 DAGS

Kliché Kon. A.-B. Bengt Silfverparre, Sthlm.—Odg.

LANDSTIGNINGEN I ALGIER: Presidenten synes främst (civil) och följes af presidenterna för Senaten och Deputeradekammaren, Fallières och Bourgeois.

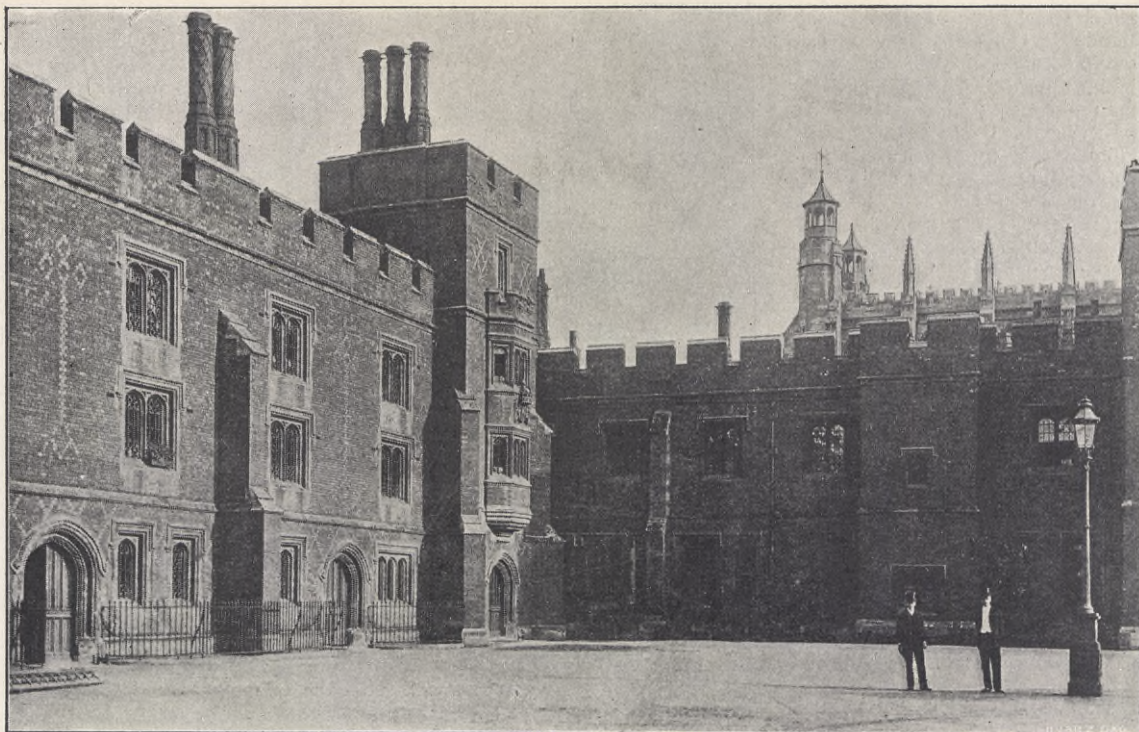
FRÅN DEN STORA MILITÄRREVYN: Presidenten Loubet vid revyn.

Det afrikanska kavalleriet (Spahis) defilerar.

Detta presidentens besök i den stora franska kolonien, om hvars förhållanden han önskade taga personlig kännedom, tillmättes betydelse i flera afseenden. Napoleon III var den siste statschef som (1865) besökte landet. En hel eskader af, jämte franska, ryska, engelska, italienska och spanska fartyg hade infunnit sig vid landsstigningen för att hylla presidenten.

ETON COLLEGE

I n:o 8 af IV årg. meddelade vi en intressant illustrerad skildring från universitetet i Oxford, och återgifva här en kort beskrifning af den världsberömda skolan i Eton.

Efter fotografi.

ETON COLLEGE: Gården. Man ser två elever i den orginella Etondräkten med hög hatt.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Sthlm.—Gbg

En och en kvarts timmes järnvägsresa från London ligger det ståtliga slottet Windsor, omgivet af en liten trogen stad. På andra sidan Thames ligger det lilla Eton med dess bekanta College, en sevärdhet, som i intresse öfverträffar de praktfulla statsgemaken eller det skrytsamt dyrbara Albert Chapel i Windsor slottet.

Eton College eller, som dess officiella namn lyder: »The King's College of Our Lady of Eton beside Windsor», leder sina anor tillbaka ända från 1400-talet, då det grundades af kung Henrik VI. På få platser får man ett tydligare och påtagligare exempel på den konservatism, som särskildt i skolfrågor vidlåder engelsmännen, än vid Eton. Sedan man kommit in på den vida borggården, känner man sig som förflyttad tillbaka åtskilliga århundraden. Det gamla kapellet till höger med sitt magnifikt utskurna trätak, sina utsirade bänkar och ålderdomliga målningar förenar sig med de låga vördnadsbjudande kolonnaderna, hvars kolonner, väderbitna som de äro, tyckas ha stått ända sedan skolans grundande, till en bild af förnämt lugn och likgiltighet för den strax utanför skolans murar jäktande nutiden.

Som bekant är den högre skolundervisningen i England nästan helt och hållet privat och sålunda särdeles dyr. Eton College har anseende för att vara

på samma gång den äldsta, den dyrbaraste och den mest aristokratiska skolan i England. Lärjungarna bestå af två olika kategorier, Collegers och Oppidans, af hvilka de senare äro tillåtna att bo utom skolan. De förra däremot måste vara helt inackorderade i anstalten, och priset för dem uppgår till omkring 120 pund per år utom de stora kostnader, som det här liksom öfverallt i England lifligt utvecklade sportlifvet ådrager.

Många af lärosalarna bibehålla ännu det utseende, de haft troligen i flera hundra år. Små gallerförsedda fönster släppa in ljuset öfver de gamla,

Efter fotografi.

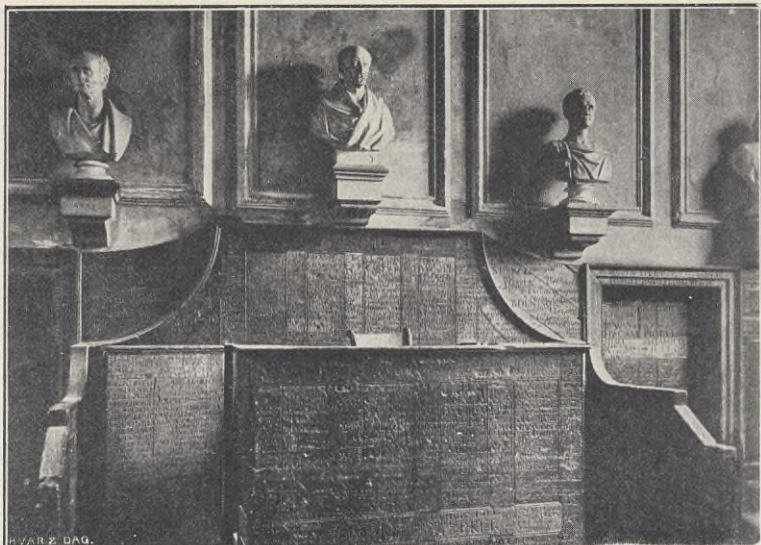
ETON COLLEGE: Kolonnad.

Kliché: Bengt Sjöforsparre

aldeles häpnadsväckande illa handterade träbänkarna, och tjocka, ohyflade och omålade träbjälkar hålla upp det låga taket. Såge man ej några moderna kartor på väggarna och några kvarglömda böcker på lärarens pulpet, skulle man kunna gå i döden på att dessa rum ej användts åtminstone på ett hundra år.

Af ett alldeles säreget intresse äro tvänne rum en trappa upp, det så kallade »Head Masters room» och examinations-salen för »Upper school». Trappuppgången äro i väggarna inskurna oändliga rader namn, och förvånad får man af ledsagaren veta, att hvarje lärjunge har rätt att vid sin afgang från skolan få sitt namn inristadt här. Så länge ännu utrymme fanns inne i den stora examinationssalen, ristade hvar och en själf in sitt namn där, men åren ha gått, och väggarne där ha blifvit full-

ristade. Man har då hittat på, att endast de, som ha förfäder, hvilkas namn inristats och återfinnas i den stora »hederssalen», där få låta inskära sina namn, medan alla de andra få nöja sig med trappuppgången. Som man ser — en äkta engelsk-aristokratisk sed! Den stora salen, hvori en af bilderna visar katedern, prydes endast af dessa inristningar samt några byster. Stolt pekar ledsagaren på Gladstone's namn, något djupare inskuret bland alla de öfriga nämnen på medlemmar af familjen Gladstone. Gladstone var, som bekant, ingen hyddans man, som arbetat sig upp till makt och

Efter fotograf.

Kliché: Bengt Silfversparre.

ETON COLLEGE: Examinationssalen med den namnristade pulpeten.

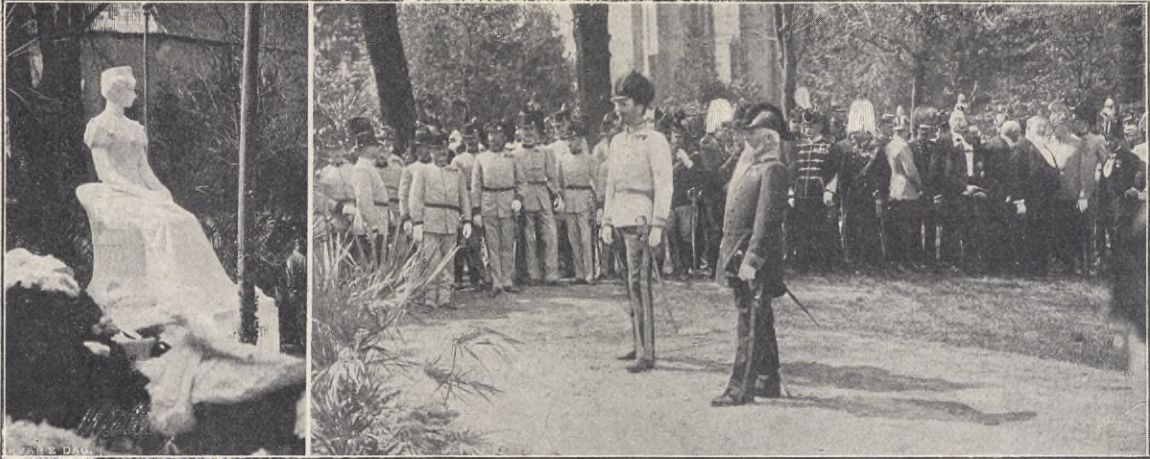
glans. På andra ställen ser man de imponerande namnen Shelley, Pitt och Walpole, och med spår af att vara af färskare datum lord Roberts', Sydafrikahjältens, och hans i kriget dödade sons namn. Bland bysterna intar Gladstone's vackra hufvud en hedersplats. — Det där är engelsmännens sätt att fostra stora, fosterlandsälskande och minnesälskande män! På ett kontinentens barn gör det kanske först ett löjligt intryck, men tänker man närmare på, att mer eller mindre lika äro alla dessa skolor, där de förmögnare klasserna låta uppfostra sina söner, samt att det dock aldrig kan förnekas, att det är

Efter fotograf.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre, Stilm—Öbg.

ETON COLLEGE: Matsalen.

Efter fotografi.

Klické; Kem. A.-B. Bengt Sjöfeersparre Söhm—Gbg

I Meran, den berömda Tyroler-kurorten, sftäcktes nyligen en staty af den mördade kejsarinnan Elisabeth af Österrike. Högtidligheten ägde rum i närvaro af en af Österrikes ärkehertigar och en mängd åskådare, hvaribland en del svenska kurgäster, af hvilka en varit vänlig insända våra bilder ofvan.

I och för sig äro ju dessa bilder icke af så särdeles stort intresse för oss svenskar. Hvarför vi reproducera dem är också mera för att få ett tillfälle att uppmana våra läsare och läsarinor, att under nu stundande vår- och sommarresor insända till Redaktionen fotografier af personer och tilldragelser för dagen hvilka kunna vara af intresse för oss hemmavarande. "Wenn jemand eine Reise thut, kann jemand was erzählen!"

den där lilla klicken egendomsägande, som brakt England dit det nått, så stannar man nog beundrande, om ock förvånad, inför denna ålderdomliga institution, som dock fört ut i lifvet män med vilja att uträta något stort och förmåga att se stort på tingen!

I det lilla »Head Masters room» väcker ett uråldrigt bord, på hvilket man blifvit tvungen att lägga en ny skifva ofvanpå den gamla rikt utsirade, särskild uppmärksamhet. På väggarne återfinner man några af de i England viktigaste undervisningsmaterialen, några afgjutningar af stycken af Partenonfrisen samt af ett par af Partenon-metoperna, en väldig karta öfver Italien och en genomsnittsbild af Roms Colosseum. Och i ett hörn visar ett stort ris, att äfven bestraffningssätten i Eton College ej äro de modernaste.

Med stolthet anför emellertid engelsmannen, att äfven Eton College visat sig mäktigt af utveckling.

År 1872 upphäfdes nämligen de statuter, som varit gällande alltsedan 1400-talet, den gamla indelningen af skolan i »Upper Greek» och »Lower Greek», hvilka afdelningar sedan gammalt burit på öknamnen: »Sens» och »Nonsens», försvann, och det urgamla sätt, på hvilket myndigheterna för skolan utsetts, ersattes af ett förnuftigare. Samtidigt upphörde också de gamla stela ceremonier, som hvarje år upprepats vid Cambridge-professorernas ankomst till Eton för examinering. Förr mottogos professorerna vid skolans port af hela College i gamla dräkter. The Provost, skolchefen, höll tal på det enda användbara språket, latin, det så kallade Cloisterspeech, och gaf den förnämste af professorerna en hälsningskyss på kinden.

Nu har tiden och nya åskådningar farit illa fram med alla dessa gamla former, af hvilka de flesta skapades redan då »Our Ladie's College» grundades.

En af våra bilder visar den präktiga matsalen, ett godt exempel på lycklig förening mellan tillgodoseendet af moderna praktiska kraf och den gamla imponerande stilen. Svårare har det varit, att i dessa gamla salar inrymma fysiska och kemiska laboratorier, ty äfven sådana finnas numera. Sedan 1872 har man nämligen blifvit så frisinnad i Eton, att naturvetenskap blifvit ett läroämne; och i samma mån som den stolta tanken på ett världsomfammande »British Empire» blifvit medveten, i samma mån ha geografi, nationalekonomi och statskunskap vunnit erkännande.

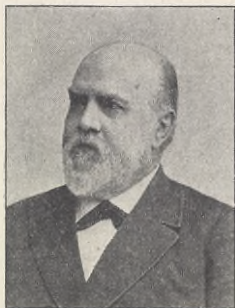
T. E.

Foto. Oria Boek, Halmstad.

Klické; Kem. A.-B. Bengt Sjöfeersparre Söhm—Gbg.

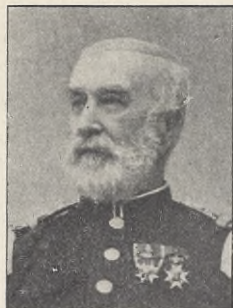
I sammanhang med inrättandet af en ny, mönstergill brandkår i Halmstad, har staden uppfört en präktig brandstation, af hvilken vi återgifva en bild jämte porträtt af kårens chef, löjtnant Hofflander.

ALFRED GRENANDER,
auditör, f. d. direktör i Städernas
allm. brandstodsbol., Stockh., in-
gick den 18 april i sitt 80:de år.

C. J. N. GRIPENSKÖLD,
f. d. hofrättsråd i Svea hofrätt,
Stockholm, fyllde 75 år den 18
april.

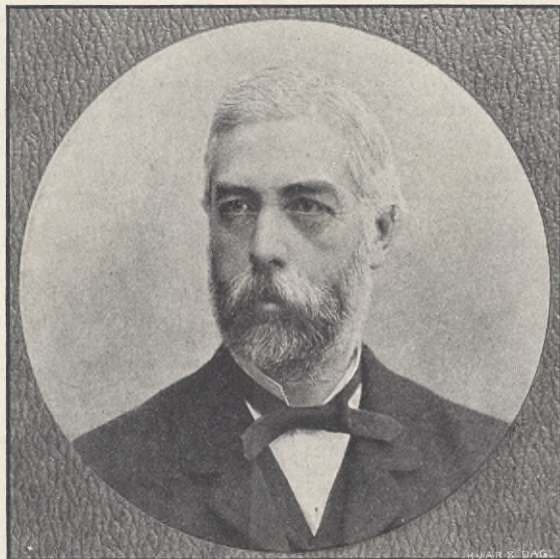
G. C. F. von HEIDEMAN,
f. d. fältintendent, Eksjö, fyllde
70 år den 22 april.

PETRUS ÖBRINK,
kyrkoherde i Waddö sedan 1899,
fyllde 70 år den 10 april.

MARTIN KJELLIN,
polisintendent, t. f. polism. i Gö-
teborg, har vid val till polismä-
stare därstädes uppförts på första
förslagsrummet.

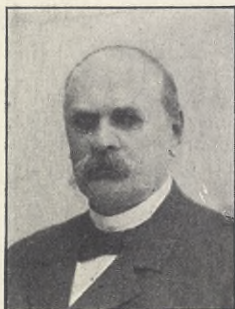

OSKAR HUGO EVERS.

70 år fyllde den 18 april f. d. generaldirektören för domänstyrelsen *Oskar Hugo Evers*. Född i Göteborg, inhämtade E. hemma och i utlandet praktisk erfarenhet om jordbruk och skötte sedermera flera egendomar. Ledamot af olika hushållningssällskaps förvaltningsutskott samt 1879-87 och 1889-94 af riksdagens 1:sta kammare, där han satt i flera utskott. Då i riksdagen frågan om domänförvaltningen blef brännande gjorde E:s kunskaper sig synnerligen gällande på detta område och efter domänstyrelsens inrättande blef E. 1882 dess förste generaldirektör.

K. I. von STAPELMOHR,
borgmästare i Östersund, har valts
till ledamot af riksd. första kam-
mare för Jämtlands län.

L. O. TJERNELD,
bankdirektör i Karlstad, fyllde
den 21 april 65 år.

GUSTAF BENEDICKS,
Gysinge, bruksägare, ledamot af
riksdagens 1:sta kammare, 55 år
den 18 april.

J. N. ROSÉN,
apotekare, Linköping, fyllde 70 år
den 22 april.

J. M. STENVALL,
kyrkoherde i Långaryd sedan
1897, fyllde den 22 april 60 år.

S. O. E. SCHÖNMEYR,
apotekare, sedan 1888 innehafvare
af apoteket i Mörsil, fyllde den 11
april 60 år.

HENRIK WRÅNÉR,
den bekante skriftställaren, fyllde
50 år den 21 april.

PORTRÄTTGALLERI

S. M. BLOMDAHL,

disp. vid C. F. Wennbergs fabr. i 55 år samt klockare i Barnarps förs. i 40 år, fyllde 65 år den 20 april. Kommunalman.

HUGO REHBINDER,

friherre, kommerseråd, Stockholm, fyllde den 20 april 60 år.

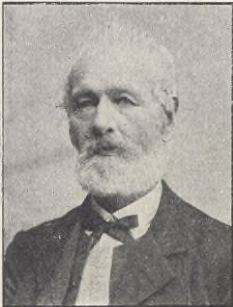
C. LJUNGGREN,

fanj. vid Jönköpings Reg. Res., firade den 25 april 50-årsjub. som militär och blef d. 28 s. m. 65 år.

H. ODHNER,

föreståndare för Hunneveds folkhögskola, fyllde den 18 april 50 år.

† CH. R. SYLVAN,

f. d. rytmästare vid Kronprinsens husarregemente, afled den 12 april, 74 år gammal.

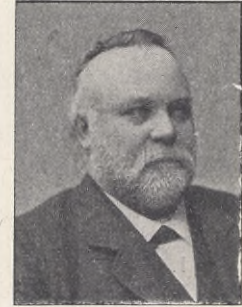
† KNUT TERSMEDEN,

medarbetare i Nya Dagligt Alleh., Stockholm, afled d. 19 april. Född 1835. Stiftare af Eskilstuna frivilliga skarpskyttekår.

† FR. TH. SCHARTAU,

f. d. öfverste vid Vendes art.-reg., Stockholm, afled den 20 april. Född 1836.

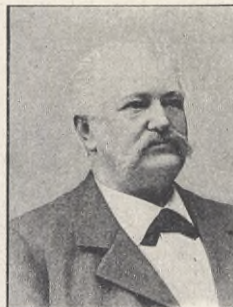
† E. J. SMITT,

dansk v. konsul och framstående kommunalman i Halmstad, afled den 13 april, 65 år gammal.

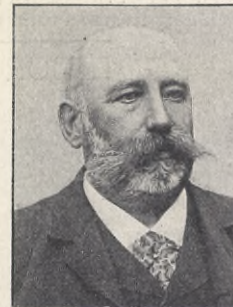
† I. P. HASSELGREN,

f. d. juvelerare, en af Lunds äldste borgare, afled den 19 april, 80 år gammal. Kommunalman.

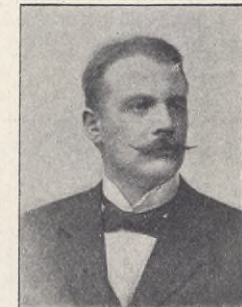
† SIGFRID NILSON,

kontorschef sedan 30 år hos Växnäs bryggeri-A.-B., Karlstad, afled den 20 april, 66 år gammal.

† K. W. L. BERGMAN,

bryggmästare i Stockholm, afled den 19 april, 64 år gammal.

† K. F. SANDBERG,

ingeniör vid Husqvarna, afled nyligen, 31 år gammal.

† ALBERT LINDHOLM,

f. d. kormästare vid Kongl. teatern i Stockholm, afled den 19 april, några och 60 år gammal.

† C. G. W. GRIPENBERG,

jägmästare i Kinda revir, hufvudman för adliga ätten Gripenberg, afled den 8 april. Född 1853.

† O. WEILAND,

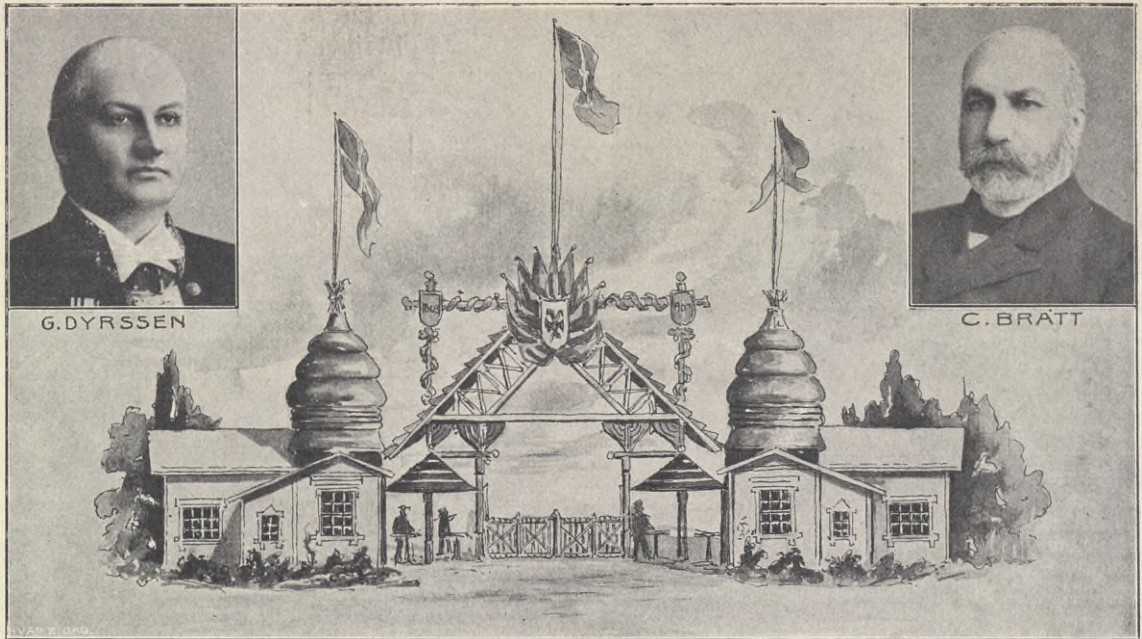
handlande och kommunalordförande i Hesselholm, afled den 10 april. Född 1858.

† S. H. KULLMAN,

porträtt- och genremålarinna, afled i Göteborg den 19 april. Född 1861.

HUNDRAÅRS-UTSTÄLLNINGEN I KARLSTAD.

G. DYRSSEN

C. BRÄTT

Klisché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre, Skåm—Ob.

HUNDRAÅRS-UTSTÄLLNINGEN I KARLSTAD: Hufvudentrén.

Den 19 nästkommande juni öppnas i Karlstad en landbruks- och industriutställning, som af Värmlands Läns Hushållningssällskap anordnas till firande af dess 100-åriga tillvaro. Vi återgifva här dels den vackra entréen till landbruksutställningen dels och porträtt af ett par af utställningens ledande män. Ordförande i utställningsbestyrelsen är landshöfdingen Gerh. Dyrssen och v. ordf. maj. Chr. Brätt. Såsom utställningens arkitekt har varit anställd stadsarkitekten C. Crispin, som uppgjort ritningarna till utställningarnas alla byggnader, hvaraf ensamt

industrihallen upptager en golfyta af 4,300 kv.-m. Inom industriutställningen kommer helt visst sektionen för skogs- och bergsbruk att tilldraga sig stor uppmärksamhet. Den är ordnad af den framstående grufmannen disponent Tiberger, som, enligt hvad vi hafva oss bekant, kommer att uppvisa åtskilliga saker från sitt verksamhetsområde, hvilka förut icke varit offentliggjorda. — Landbruksutställningen stänges den 21 juni, hvaremot industriutställningen, hvilken rönt en ännu större tillslutning än man väntat, kommer att hållas öppen t. o. m. den 5 juli.

GÖTEBORGS SJUKHEM.

Amatörfoto.

Klisché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre, Skåm—Gbg.

Tisdagen den 28 april invigdes den stora, nyuppförda byggnaden för "Göteborgs Sjukhem". Beläget i närheten af Sahlgrenska sjukhuset å Anggård, bereder Sjukhemmet en vacker fristad för de obotligt sjuka, hvilka där skola vårdas. En härlig utsikt öppnar sig öfver Slottsskogen, hvaraf en del synes å bilden. — Läkarevärdn bestrides sedan snart 35 år tillbaka af f. d. fördelningsläkaren dr Abr. Westman.